

מה מותר כש, הולכים קבוע? האפשר ללמוד מוסר מן ההורים? המותר לבנים

זה המוסר שלנו!

לאה: בדרך כלל, עד כמה שאני גיית קלתי, בחור ובחורה לא הולכים יחד. הולכים רק משום שיש לו מכונית. זה צאת חן, או משום שיש לו מכונית. זה אומנם קיים, אבל אולי בגילם יותר צעיר. רבים, ומתחילים ובהורה יותר יותר מת על העתיד שלהם, כמו בגיל שלנו, אפילו קצת יותר מוקדם, המניעים הם כבר מניעים ריגשיים, וזה קצת מוקדם. והבנת הזאת צומח ריבוב, חברים ההולכים כמה שנים, כבר מתחננים אחר-כך.

★ ★ ★

נשואין לנסיון
אבנרי: האם היית אומרת שאלה הם מעין נשואין לנסיון?

לאה: כן, פחות או יותר. ולכן אין בזה, כמו שאמרת, דילדול של נסיון חיים לפני כן, או הפסד. **יצחק:** יש כאן דבר אחד. למשל, כן מכיר איזו בת, וזו הפעם הראשונה שיש לו חברה. נגיד, היא מוצאת-חן בעיניו, כי האהבה הראשונה היא החזקה ביותר. הן עיקר, הוא מרגיש שהוא אוהב אותה, והם מרגישים שהם מתאימים זה לזה וקשורים. יכול לקרות שהם במסך או מתחננים. אבל זה לא יכול להביא להם אושר. כי זאת הייתה רק התלקחות פתאומית. הם לא הכירו האחד את השני, ורק אחרי הנשואין מתגלים הצדדים האמיתיים של כל אחד. ל-כן אני חושב שכל בן ובת צריכים לצאת עם כמה שיותר חברים וחברות, כדי למצוא כמה מתאים ומה לא מתאים.

אבנרי: מאיזה גיל אתם התחלתם ללכת קבוע?

קריאתיביניים: כמה זמן זה קבוע? **לאה:** מהזמן שאומרים שאתה חבר שלה, והיא חברה שלך.

קריאתיביניים: מכיתה ה'?

אבנרי: ה' (צחוק כללי).

בלתימונה: אבל יש להבדיל בין הולכים קבוע מבחינה חיצונית, לבין הולכים כים-קבוע מבחינה ריגשית. מפני שאני זורכת, למשל, בצופים, בת שהיתה מעוניינת בכל הכוחות שלה לרכוש חבר, מפני שזה היה מעלה את המעמד שלה, וכולם היו אומרים: אוהבים, מאושרים, עניינים... זה היה מעלה אותה בעיני החברה. לעומת זאת, בגיל מבוגר יותר, זה אחי-רת. מרגישים שזה הבן-זוג שלי, ואתו אני נהנית, לו אני מתאימה. צריך להבדיל בין שני הדברים האלה. למשל, בכיתה ו' היינו הולכים כבר קבוע גם כן, אבל אין לי שום דבר עם הבת הזאת. היה לה מעמד גבוה בכיתה, היא הייתה מלכת-הכיתה — הייתה הולך איתה.

★ ★ ★

זה הופך דהרגז
שלומית: לי אישית לא יצא ללכת עם הרבה בנים, אבל אני בכל זאת חושבת שיש בזה הרבה מן הפסול.

ראשית כל, זה הרגל, ולא דחקה הרגל טוב. כשבו ובת נעשו חברים, או זה טבעי הם ייקראו חבר וחברה, ייצאו יחד, ובי המשך הדברים זה נהפך לעניין של הרגל. ואחר כך לא רק לחברה קשה להשתחרר מההרגל שהם הולכים יחד, אלא שגם להם עצמם קשה להשתחרר מזה, למרות שהם מרגישים שאין להם יותר מה לעשות אחד עם השני. הבת פוחדת להשאיר לבדה, היא לא רגילה כבר להיות לבד. היא היא יודעת מה היא לעשות בלי חבר. היא **אבנרי:** ניכנס לזה יסוד של פחדנות.

שלומית: כל זה היה בתנועה. אבל חברה כן, עונבו את התנועה ונכנסו גדול אחר כך. שם הפחד של החברה גדול יותר. כי מה הולך בחברות כאלה? ב-חברות כאלה הבנים מקימים בדרך כלל את החברה, ומביאים את הבנות מן החוץ. ולכן, כשבונו, עמו עם בת, או הבת מתחברת לחברה ובמרום, ושום בן לא ילך איתה, משום שחבר שלו הלך איתה. והבת הזאת תשב בביתה, מפני שאף אחד לא יזמין אותה, ולחברה הזאת היא לא תבוא יותר.

באחד מימי הקייץ התכנסו סביב לשולחן גדול ועגול, בסדר-הישיבות של מלון „אכדוה“ שלושה-עשר צעירים וצעירות, בני 17-18. הם התווכחו בשפך-קלף על מוסר הדור הצעיר.

היתה זאת הישיבה הראשונה של „הפורום הצעיר“ — נסיון חדש של „העולם הזה“ להציג את בעיות הדור הצעיר כפי שהן, שהוא עצמו רואה אותן. ולא דווקא בעיות מדיניות ועומדות בצורה של עולם, אלא אותן הבעיות המטרידות את צעירי ישראל, ואת צעירי העולם כולו. בעמודים אלה מתפרסם הדו"ח הראשון של דיוני הפורום, כפי שהוקלטו, ללא שינוי נוסח. השתתפו בדיון זה: יורם בן-טובים (18), יעקב גולן (17), יצחק גלנלי (18), מרגלית הוניג (18), אברהם קלינברגר (17), תלמידי הגימנסיות דנה ניב (17), שלמה כהן (17), נילי לבקוביץ (17), שלומית מוניץ (18), מיכאל שמר (17), אלה שפירא (17), אברהם קלינברגר (17), תלמידי הגימנסיות „אוהל-שם“ (רמת-גן), „תיכון חדש“, „הרצליה“ והגימנסיה העירונית „אליאנס“ (תל-אביב); חניכי הנוער, התנועה המאוחדת ובית-ר. מטעם המוערכת השתתפו אורי אבנרי ואלי תבור.

אבל זה רוב. מגיל שש-עשרה והצי, שבע-עשרה. זה לא עניין של זמן קבוע, אין קנה-מידה, זה עניין של רגשות.

★ ★ ★

החברה מרשה הכן
אלה: אני רוצה להגיד שהמושג הזה, „חברים“, זה קודם כל, זה לא משהו ש-going steady. הוא נובע מהבחינה הכלכלית גרידא. בן היוצא עם בנות רבות חייב לעשות יותר רושם, להוציא הרבה יותר כסף. אבל ברצף שהוא מתקשר עם חברה, הוא לא צריך לסחוב אותה לכל המקומות היקרים, כי היא ממילא חברה שלו. זו נקודה ראשונה.

קודה שניה זה שאם זוג מכריו שהם חברים, מאותו רגע, אם בת תתחיל עם

שני חברים אחד את השני. אני לא בטוחה, אבל ככה זה בדרך כלל.

שלומה: לכל אחד בגילנו יש איזה מיטעם שמצטבר בקירבו, כלנו התמרות, שהוא צריך לפרוק את זה מעליו. פעם זה היה עלי-ידי כומר-יודיים או משהו כזה. הוא חייב למצוא איזו כתובת, ששם הוא יוכל להביע את עצמו, לספר איזה דברים שהוא לא יכול לספר אותם לכל אחד. לא תמיד ההורים הם הכתובת הנכונה, או ה-מורים. על כן צריך למצוא...

אבנרי: אתה מתכוון „לא תמיד“, או „תמיד לא“?

שלומה: „תמיד לא“. על כן הרבה יותר טוב שבו או בת מוצאים חבר או חברה בגילם, המבינים את כל הדברים שהוא מספר לה, והיא תעזור לו בדרך הרצויה לו.

דנה: אני בטוחה שמרבית הנוגות ה-הולכים-קבוע אינם דווקא מאוהבים זה ב-זה, ולכן זו צביעות אם הם מרשים לעצמם יותר מאשר זוגות שאינם הולכים-קבוע. ל-ת, למשל, יש נטיות פוליגמיות, אבל אני לא חושבת שזה צריך להפריע לי. מפני שהגבר הוא בדרך כלל יצור פוליגמי, ו-אצנו מבינה מדוע הוא צריך לכבול את עצמו.

קריאתיביניים: רגע, אם כך, אז למה עזבת אותך? (צחוק כללי).

דנה: מאחר ש... **אבנרי:** אתה כן, מה שאת רוצה לה-גיד, דנה, זה שההליכה-קבוע משמשת ל-מעשה מסוה לעשיית דברים שהחברה לא רגילה בלולא היו הולכים-קבוע.

דנה: בדיוק.

אלי: מה שקורה כאן, זה מעין הקטנה של מצב הנשואין. מה שהחברה מתירה לזוג מובן כביכול מותר גם להם, ה-הולכים-קבוע, כי זה מכלול נשואין.

יורם: רציתי להמשיך את דבריו של שלמה. הוא אמר שהסיבה העיקרית של זוגות ה-הולכים-קבוע הרוחני שיש לו, אני אומר — זאת לא הסיבה העיקרית. מפני שלשפוך את המיטען הרוחני אפשר גם בפני חבר, בן אותו מין. גורם אחר, ש-לא נופל בחשיבותו, הוא המשכה המי-נית הטבעית, שיש בין שני המינים. **אלי:** באיזו מידה האנשים בחברה, באיזה אחוז, הולכים-קבוע? **יורם:** תראה, אני לא אניד לך אחוים,

נוחיות של המינהג הזה, מבחינה מינית, דכספית ופסיכולוגית, האם אתם לא מפסי-דים משהו? כפי ששלומית אומרת, הרי בחורה בת 18, למשל, הלכה עד צכשו עם שני בחו-רים. יכולה לתקבל תמונה שבחורה ממ-ר, צעת, המתחננת בגיל ממוצע, כל חיה מצמצמים בשלושה נשואין קטנים, עד ה-נשואין הגדולים. האם זה לא מדלדל את החיים הריגשיים, גם אם חיות החיים, גם את נסיון החיים? האם אין זה מגביר את הסיכויים לחיים פחות מאושרים, משום שגם לו ובם לה יש פחות נסיון בבני-זוג, וממילא הסיכויים לבחירת בני-זוג מת-אימים נעשים הרבה יותר קטנים?